

Dítě nemůžeme VYPNOUT

Začátek nového školního roku bývá v rodinách s dětmi velmi hektický. Často zbytečně. Psycholožka **Milena Bučková** radí, jak ho přežít bez úhony, ale i jak docílit pocitu štěstí. Možná vás překvapí, že stačí málo.

TEXT: BLANKA KUBÍKOVÁ
FOTO: LUKÁŠ PROCHÁZKA

Jak se na začátku školního roku nezbláznit?

Radím trpělivost a nadhled. Důležité je dětem nevyplnit každé odpoledne nějakým sportem nebo kroužkem. Dobrý úmysl dopřát jim pestrý program končíva jejich vyčerpáním.

Míváte v září plnou čekárnu rodičů prvňáků, kteří začnou pochybovat, jestli je měli poslat do školy?

Největší pochybnosti mají zhruba od května, kdy „hrozba“ nástupu do školy nabývá konkrétních rozměrů. Zvlášť když je znejistí příbuzní nebo kamarádi hláškami „tohle dělala moje Anička jinak“ nebo „tohle umí Honzík už dávno“. Nebo je pošlou ze školky do pedagogicko-psychologické poradny, tam dostanou o dítěti informace, které je nenapadly, a pak přijdou za mnou, protože chtějí druhý názor. Je fakt, že často doporučím odklad.

Proč?

Systém není optimálně nastavený: školy chtějí mít zpravidla do března jistotu, kolik dětí v září nastoupí. Ale za půl roku děti můžou udělat velký skok, nebo nemusí pokročit téměř vůbec. Nejsem Sibyla, abych to zjistila. Navíc psychologické vyšetření je jen vyšetření, mělo by se dávat do kontextu se zkušenostmi z rodiny a ze školky. Ani nadprůměrná inteligence není zárukou, že dítě dobře zvládne školu. Musí mít dozrálé i neintelektové oblasti, zrakové a sluchové rozlišování i paměť, prostorové vnímání, pozornost. Kdo neumí

systematicky pracovat, podřídí si se režimu, není emočně zralý, tak nezvládne, že ne všechno se mu vždycky daří, navíc třeba něco, co ho nebaví. Nejdůležitější je, aby děti neztratily chuť vzdělávat se už na začátku první třídy.

Jaké jsou první signály, že něco není v pořádku?

Dítě nosí poznámky, že vyrušuje, tvrdí o sobě, že je hloupé, o paní učitelce, že je zlá. Nebo je jen skleslé, bez života, nechutná mu. Je prostě jiné, každý normální rodič pozná, že se něco děje. Nejhorší je mávnout rukou, že to přejde. Doporučuju co nejdřív zajít za paní učitelkou.

Jenomže některé nepoznají, že se něco děje. Co pak?

V tom případě bych zamířila za psychologem. Setkala jsem se i s tím, že učitelka problémy nemohla vidět, protože dítě plnilo, co má, spolupracovalo se spolužáky, odpadlo až doma, jako kdyby mu došly baterky. Spousta dětí se dokáže přizpůsobit, chovat se, jak se od nich očekává, ale za cenu velkého vyčerpání, poruch chování nebo psychosomatických potíží: bolí je břicho, hlava, pomočují se.

Doporučujete dětem, které školu nezvládají, dodatečné odklady, tedy návrat do školky?

V posledních letech našťastí ne. Považuju je za krajní řešení, protože pro dítě je to strašně negativní zkušenost, pocit ohromného neúspěchu. A pokud už se to stane, doporučuju, aby nenastoupilo na stejnou školu. →

DĚTI ČASTO NEMAJÍ
NASTAVENÉ
MANTINELY KVŮLI
POHODLNOSTI
RODIČŮ. KDYŽ JE
NASTAVÍME, MUSÍME
KONTROLOVAT JEJICH
DODRŽOVÁNÍ, COŽ JE
OTRAVNÉ.

Co by dětem, které mají nějaké handicap, pomohlo lépe uspět?

Přípravné ročníky, říkám jim nultáky. Děti je tam méně, věnuje se jim speciální pedagog, který s nimi pracuje na tom, co potřebují rozvíjet, mají režim jako opravdoví školáci, takže mají čas zvyknout si. Pak se dělí: jdou do běžné první třídy, nebo do nějaké se speciálním režimem, když se vykristalizuje vážnější problém. Přípravných ročníků by mělo být víc, spousta problémů by se odstranila. Bohužel dnes se stává, že dítě dostane odklad, ale nikdo s ním systematicky nepracuje. Pokud nedozraje, buď jde do školy a trápí se tam, nebo dostane ještě jeden odklad. Jsem přesvědčená, že lepší je jít do školy později než dřív.

Přítom rodiče bývají často podezírání z pohodlnosti: že odkladem chtějí sobě i dítěti oddálat povinnosti.

Samozřejmě i takoví rodiče jsou. Žádný systém není imunní vůči zneužívání. Ke mně se dostávají děti, které se potkají s nějakým problémem, většinou z nich odklad doporučuju, protože škola je hodně náročná, způsob života taky. Jakmile dítě není na školu připraveno, má zaděláno na dlouhodobý problém. Chápu, že zařídit na každé škole přípravné ročníky pro polovinu budoucích prvňáčků by bylo drahé, ale ve výsledku by se to vyplatilo.

Narážíte na plánovanou inkluzi – zapojení různých handicapovaných žáků do běžných tříd?

Ano. Jedna moje známá učitelka, podle mě pedagog duší i tělem, bohem políbený, tvrdí, že inkluze brzdí inteligenci národa. Když má ve třídě šest dětí, které potřebují zvláštní péči, nemůže rozvíjet ty nadané. Nestor české dětské psychologie, profesor Matějček, nám na vysoké škole říkal, že integrace je skvělý nápad, ale musí se s ní umět pracovat. Integrace za každou cenu není vždy přínosem.

Protože i hodně inteligentní mají nárok postupovat „svým“ tempem?

Mají. Málokterá škola jim to umožní, protože jít svým tempem neznamená dělat práci navíc. Intelligence není to, že dítě je zralé, aby studovalo samo, napřed, víc do hloubky. Toho není často schopný ani žák druhého stupně, natož prvního. Musíme je korigovat, vést, zařídit, aby se nenudilo a rozvíjelo se. Měl by se jim věnovat někdo jako žákům s IQ 90 a ADHD.

Podle vás inkluze nadělá zlou krev?

Zažila jsem, jak integrace chlapce na vozíku celou třídu stmelila a posunula, jak o něj pečovali. Jedno dvě handicapované děti ve třídě učitelka zvládne, ale když jich je víc? Taky záleží, o jaký handicap jde. Když se sejde několik hyperaktivních žáků s ADHD a dětí z problémových rodin, což je v této době typické, nedivím se pak rodičům, kteří ve snaze zajistit plnohodnotné vzdělání chtějí dostat děti do výběrových jazykových tříd a víceletých gymnázií.

Tím pak klesá úroveň běžných tříd.

Právě. Existují třídy pro děti s poruchami učení, kterých je podle mě málo. Tam jsou děti s rozdílným intelektem. Dítěti, které má poruchu většího rozsahu, bude líp ve třídě, kde je málo žáků a individuálnější přístup. Jakmile bude ve třídě s dalšími pětaticeti dětmi, jeho chyby a problémy o to víc vyniknou. Nerozvine se tam, ale zneurotizuje.

Mluvíte o ADHD, ale rodiče často své nevychované děti omlouvají, že mají právě tuhle poruchu.

Do zpráv některých klientů zařáté píšu „postaru“ LMD, tedy lehká mozková dysfunkce, protože ADHD není diagnóza pro každé

dítě s dysfunkcí. A takové děti, které rodiče nenechají růst jako dříví v lese, jsou jiné než ty nevychované. Dítě s ADHD je neklidné, jako by jím probíjel proud, ale pokud mu rodiče nastavují hranice a režim, nemusí z něj být spratek, který dospělým skáče do řeči, ničí věci, obtěžuje v restauraci i ve třídě, protože má problém s uznáváním autorit. Pokud žák prvního stupně řekne učitelce: „Ty krávo, polib si prdel, tohle já dělat nebudu,“ je to problém rodiny, ne jeho případné poruchy.

To je ale výjimka, ne?

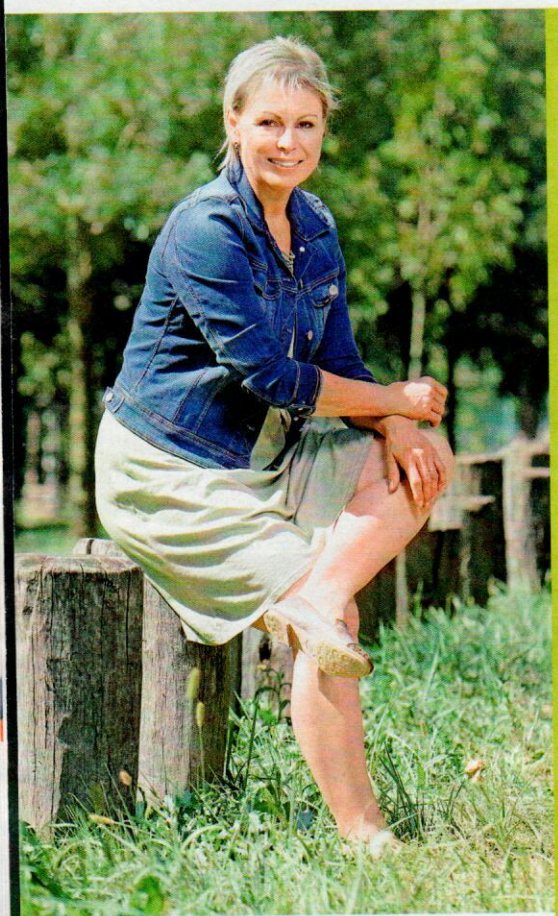
Je. Ale že dítě řekne učitelce, že je blbá, nebo ať si trhne nohou, tak vzácné není. To si přece nemůže vůči autoritě dovolit. Pokud nemá vzácný Tourettův syndrom, který se projevuje právě nekontrolovatelným chováním, tiky a puzením k například výkřikům sprostých slov. Ale i pokud je dítě senzitivní, úzkostné, má ADHD a navíc je ve stresu, může se dostat do stavu, kdy začne nadávat. Z jednoho mého pacienta, když se po něm něco chtělo a neúměrně se na něj tlačilo, začalo litat „do prdele, jdi do prdele, do prdele...“ Vnímavý učitel by měl poznat, že taková agrese je zaviněná stresem, a řešit to jinak než u agresivního rozcapence, který nemá mantinely.

Proč je někteří rodiče neumí nastavit?

Často z pohodlnosti. Když mantinel nastavíme, musíme kontrolovat jeho dodržování. A to je otravné, jednodušší je nechat potomka být, nehandrkovat se s ním. Dnes tak populární metoda líného rodiče přetekla z humoristické knížky do běžného života a mnohdy se smrškla do pokynu „hraj si s mobilem“. Pak za mnou přijde zoufalá matka s osmiletým synem, že si s ním neví rady. Neví, protože si z něj vychovala, nebo vlastně nevychovala, cara. Častý problém taky je, že rodiče se ve výchově neshodnou. Jeden hází druhému klacky pod nohy. U rozvedených rodičů je to zpravidla ten, kdo si dítě jen „půjčuje“. Součástí jeho záškodnictví bývají rady potomkovi, ať se na učitelku „vyprde“. Takže nejenže netáhnou rodiče za jeden provaz s učitelkou, ale ani spolu. A dítě toho umí mistrně využít.

Jak dneska vypadá typická česká výchova?

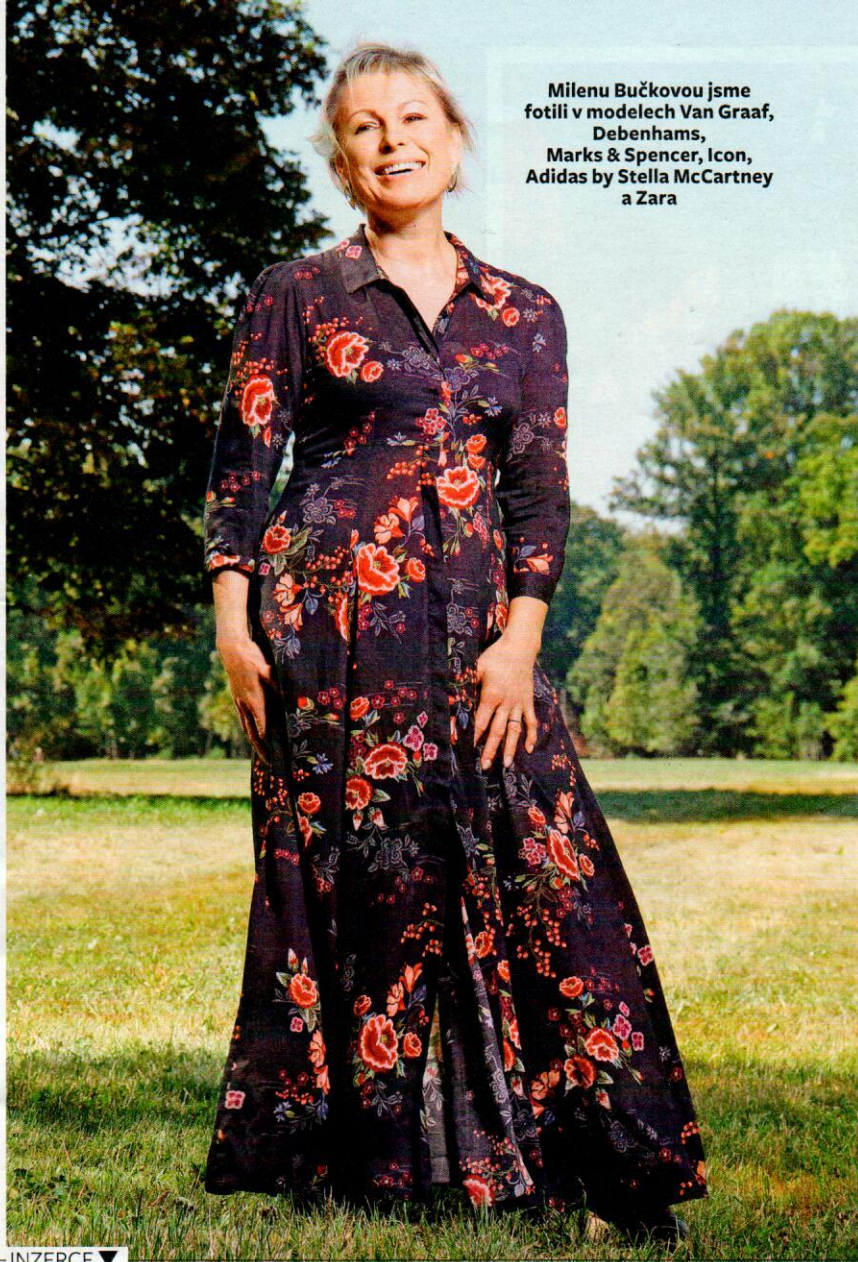
Je rozvolněnější než dřívější vláda pevné ruky. Tvrdím, že výchova je nejtěžší práce v životě člověka, protože trvá 24 hodin denně, spousta let a potomka nemůžeme vypnout a postavit do kouta, když jsme unavení. Všichni si neseme vzorce z dětství, s některými nejsme spokojeni, podle toho bychom měli uzpůsobit výchovu svých dětí. Razím jednu zásadu: rodiče by měli být autoritou. Největší chybou je chtít být s dětmi kamarád, těch si dítě najde během života spoustu, rodiče jsou jen jedni. Musí odmalička nastavovat mantinely chování a jednání, pokud je dítě nemá, obrací se to v první řadě proti němu: když je protivné, nezvladatelné a sobecké, je mezi vrstevníky neoblíbené.

Milena Bučková (58) vystudovala psychologii na Filozofické fakultě UK.

- Zabývá se individuální psychoterapií a psychodiagnostikou dětí a dospělých, pomáhá s výběrem školy a zaměstnání, ale třeba také s poruchami příjmu potravy.
- Spolu s odborníky na pohyb Alešem Tvrzňíkem a Pavlem Sirotkem založila Centrum zdraví, pohybu a aktivního životního stylu Vital Praha.
- Je vdaná, má dvě dospělé děti, vnučku Viktorii a dva sibiřské kocoury.

Milenu Bučkovou jsme
fotili v modelech Van Graaf,
Debenhams,
Marks & Spencer, Icon,
Adidas by Stella McCartney
a Zara

INZERCE ▼

Platí, že nejdůležitější je vlastní příklad?

Samozřejmě. Pokyny, příkazy a zákazy jsou jen doplňkem stmelěného rodinného života, učení nápodobou funguje nejlépe. Dítě nasává, co se kolem něj děje. Nemůžeme ho vyházo- vat od počítače, když nevidí tátu jinak než před monitorem. Děti by měly vyrůstat s ot- cem a matkou, nejsem zastánce sjednocení rolí žen a mužů, nelíbí se mi přehnaná emancipa- ce. To neznamená, že otec si nemůže stoupnout ke sporáku a maminka nepřítukne hřebíček. Ale matky, které se snaží dokázat, že zvlád- nou všechno a muže nepotřebují, nejsou pro děti dobrý vzor. Výchova by se z rodiny měla propojovat do širší rodiny a dalšího sociálního prostředí: s přáteli, školkou, školou.

Jak jste děti vychovávala vy?

Myslím, a moje dnes dospělé děti by mi daly asi za pravdu, že jsem byla hodně benevolentní a pečující mamina. Že jsem se snažila vidět věci i z jejich úhlu pohledu. Vzpomínám si, jak jsme s manželem jeli pro syna do internátu do Vod- ňan, když onemocněl chřipkou, a vychovatele se zdálo, jestli to není přehnané, že budoucí ry- bář má být zocelený. To, že mu bylo sedmnáct, ale přece neznamená, že ho nechám s horečkou někde v internátě. S manželem jsme ve výchově nebyli vždycky zajedno, to snad není ani lidské, ale nikdy jsme nešli proti sobě. V tomto směru je naše rodičovské svědomí čisté.

Říkala jste si v dětství „tohle dělat nebudu“ a pak jste se přistihla, že se chováte jako vaši rodiče?

No jéje... Ale na rozdíl od mých rodičů, speciál- ně mé maminky, já si to vždycky uvědomila. Ta- tínek byl velmi empatický, chápatel, obětavý, mám spíš jeho povahu, ale často říkám, hlavně ➔

Vydejte se

ZA LÉTEM S EMIRATES A380

Zažijte jedinečný servis na palube našeho Emirates A380 při cestě do mnoha neodolatelných destinací. Do 18. zari- navic se zvýhodněnými tarify letenek.

DESTINACE	ECONOMY*
Dubaj	8 990 Kč
Kolombo	14 590 Kč
Bangkok	14 990 Kč
Kuala Lumpur	15 390 Kč
Maledivy	17 590 Kč

Hello Tomorrow

Emirates

*Tarify podléhají zvláštním podmínkám. Úplné znění naleznete na emirates.cz

když jsem unavená: „Bacha, probouzí se ve mně moje matka...“ Byla to skvělá žena a snaživá manželka a máma, ale moc nepřipouštěla jiný názor, dokázala se rychle naštvat. Byla jsem vychovávána dost přísně a asi odtud je i ta moje benevolence a snaha dětem umožnit se vyjádřit.

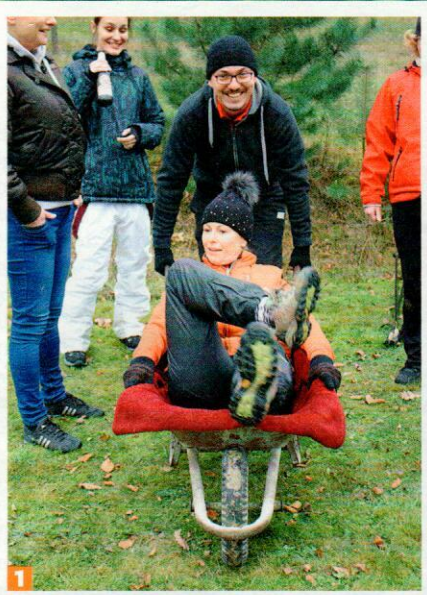
Česko je svoji délkou rodičovské dovolené unikátní. Pro ženy, které obvykle zůstávají doma, kromě toho, že ztrácejí kontakt s profesí, je to ubíjející. Jak z toho ven? Podstatné je dítě a pro ně je ideální, když muž vydělává tolik, že žena může zůstat s dítětem až čtyři roky doma. S tím, že manžel a rodiče hlídají, když si chce jít zacvičit nebo s kamarádkami na víno, aby se doma nezbláznila. Bohužel spousta mužů nechápe, že péče o dítě a domácnost je „perpetuum debile“ – mnohem náročnější než chodit do práce. Radím chlapům, ať si to vyzkoušejí. Aspoň na pár týdnů.

Se čtyřletou rodičovskou dovolenou mě překvapujete.

Vím, že většina rodin si to dovolit nemůže nebo žena zůstat doma tak dlouho nechce. Ono to nejde zobecnit, že by každé dítě mělo být do čtyř let doma. Jde o to, jak je připravené na vstup do kolektivního zařízení. Někteří jdou s nadšením ve třech letech, jiné ve čtyřech s pláčem. Když se to láme přes koleno, zaděláváme na problémy i pak dál ve škole a jsme zase na začátku.

Mluvila jste o zapojení mužů do péče o děti a domácnost. Proč to stále ještě není automatické?

Jak si to ta dvojice nastaví, takové to bude mít. Když ona ho obskakuje, on to bude vyžadovat, i když se narodí děti. Hodně záleží na tom, z jaké rodiny pocházejí. Pokud maminka jednoho byla opečovávající kvočna a druhá řešila večere stylem „veďte si něco v lednici“, asi to křísne. Víc než křik preferuju ženskou taktiku: muže do domácnosti vtáhnout, třeba i za přiměřenou odměnu.

1

2

3

1 Na víkendy s klienty 2 Běhání na Kangoo Jumps 3 Skydiving – létání ve větrném tunelu

Nejsou takové tanečky ponižující?

Ale jsou účinné. Vždy je lepší si na rovinu promluvit, ale kdo z nás to umí, aniž by se debata zvrtila v hádku? My Češi si neumíme vyříkat, co nám vadí. Zvlášť v rodině ne. Kolem problému se kličkuje, nehodí se karty na stůl. A když už se odhodláme, tak dialog se často změní ve dva monology. To vidím v ordinaci každou chvíli. Být uražený je důkaz neschopnosti: zapouzdřím se a trhnete si všichni nohou. Žasnu, že někdo vydrží být uražený i měsíc. A co je nejhorší, dítě získá pocit, že takhle se řeší problémy.

Co radíte?

Zásadu dětské lékařky, ke které jsem kdysi chodila s dcerou: když se manželé nepo-

INZERCE ▼

Řešte prevenci dřív, než bude pozdě!

„Preventivní prohlídky jsem dříve vůbec neřešila,“ přiznává pětatřicetiletá matka dvou synů Marcela. Byla totiž přesvědčena, že pravidelné návštěvy praktického lékaře z důvodu prevence se týkají starších ročníků. „K lékaři jsem se vydala až poté, co jsem si nahmatala bulku v pravém podpaží,“ dodává. Její příběh končí šťastně, z rakoviny prsu se Marcela vyléčila a nyní zůstává pod kontrolou lékařů. Z této ženy, která prevenci svého zdraví zanedbávala, je dnes její obhájkyň: „Nečekejte, až se objeví problém, to už může být pozdě!“ vzkazuje.

Proč tedy nejít na preventivní prohlídku, která dokáže odhalit vážnou chorobu, nebolí a je zdarma? Všechna preventivní vyšetření, na která máte ze zákona nárok, si můžete zjistit u svého praktického lékaře nebo u své zdravotní po-

jišťovny. Například na celkové vyšetření u praktického lékaře máte nárok jedenkrát za dva roky.

Podstatou prevence je zachytit onemocnění v počáteční fázi, kdy se u nemocného ještě nemusí projevovat klinické příznaky nemoci. To platí například u zhoubných nádorů nebo srdečních a cévních onemocnění. Lékaři upozorňují, že když je nemoc odhalena včas, významně se zvyšuje šance na úplné vyléčení. Odpadnou i velké náklady na léčení i zásahy do rodinných příjmů v důsledku dlouhodobé pracovní neschopnosti, menší je i nápor na psychiku nemocného.

Jedinou zdravotní pojišťovnou, která posílá svým klientům preventivní SMS, v nichž je upozorňuje na blížící se termín preventivní prohlídky, je Česká průmyslová zdravotní pojišťovna. „Slu-

ba Prevence v mobilu je zcela zdarma, k jejímu využívání stačí být klientem ČPZP a požádat si o službu zdarma na kterékoliv pobočce ČPZP nebo na čísle Infocentra 810 800 000. Díky preventivním esemeskám si nemusíte hlídat termíny, naše pojišťovna vás upozorní, že je čas objednat se u praktického lékaře,“ vysvětluje výhody této služby tisková mluvčí České průmyslové zdravotní pojišťovny Elenka Mazurová. Pokud ještě nejste pojištěncem ČPZP, můžete se přihlásit do 30. 9. na kterékoliv pobočce ČPZP nebo na internetových stránkách ČPZP.

Pojišťovna ČPZP kromě preventivních upozornění na vyšetření u praktického lékaře posílá jednou ročně připomenutí k návštěvě stomatologa, ženy si nemusejí hlídat návštěvu gynekologa a muži nad 50 let vyšetření prostaty.

prevencevmobilu.cz

Registrujte se do 30. 9. 2016

Občas přijdu na poslední chvíli, ale prevence v mobilu mi chodí včas

810 800 000
www.cpzp.cz

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna

losti bychom to dělali automaticky, bez výmluv, že nemáme čas.

Cvičíme v posilovnách, bereme si dovolené. To je fajn, ale jsme v práci do večera, skočíme do výtahu, pak do auta, dojedeme do fitness, tam se zničíme a zase do auta. A víkendem se odměníme jednou za měsíc. Co se týká dovolené, kdo jede na tři týdny v kuse, aby si opravdu odpočinul? Nejde jen o manažery, uštvaná je každá druhá prodavačka.

První porevoluční generace budovala kariéru, byla ochotná dělat přesčasy, ale dnešní mladí chtějí víc času pro sebe a klidně za cenu nižšího platu.

Mně do ordinace chodí ti uštvaní. Terapii s novým pacientem začínám životním stylem. Úzkostí a depresí nezabavím člověka, který spí čtyři hodiny denně, nesnídá, pije jedno kafe za druhým a žádnou vodu, celý den sedí u počítače, první jídlo má ve čtyři... Mnozí se případy, že lidi kolabují v práci. Dušují se, že ta panická ataka přišla z něčeho nic. Jo? A jak poslední léta žije? A co udělá, když ho bolí hlava? Vezme si prášek nebo panáka. Tělo nám dává signály, my je nevnímáme, v tom máme velké rezervy.

Vy ne?

Taky. Víím, že bych měla mít v poledne pauzu, pracovat méně hodin, mít víc času na sebe, víc spát. Ale nemám. Pak si můžu stoupnout před zrcadlo a říct si: „Blbko, nabralas osm kilo, necitíš se úplně dobře, špatně se ti běhá a můžeš si za to sama!“

Pokud si to uvědomujete, máte velkou šanci změnit to, ne?

Snažím se pracovat na tom. Přece všichni známe „kovářova kobyla...“ Jsou ale věci, které si držím, jako je pravidelný pohyb, pitný režim a snaha upravovat denní režim, ale rezervy mám, to přiznávám.

Pořád se držíte zásady, že bez pohybu není štěstí?

To je moje heslo. Lidské tělo je uzpůsobené na pohyb, máme v sobě spoustu svalů a ty musíme zaměstnávat. Ale musíme vědět jak. Pokud někdo sedí celý den u počítače, pak si obuje in-line brusle a dá si deset kiláků, druhý den se nehne. Každé tělo potřebuje něco jiného, a ne všem všechno jde. Nikomu nevnucuju, že musí vstát za úsvitu jako já a jít běhat.

Nutnost hýbat se máte z rodiny?

Moji rodiče nijak výrazně nespportovali, já jsem jako malá chodila na gymnastiku a jezdila na běžkách, potřeba pravidelného pohybu ve mně vykrystalizovala až v dospělosti, když jsem potřebovala vykompenzovat sezení v práci. Dědala jsem všechno možné, s výjimkou běhu. Ale nakonec mi pomohl specialista na běhání Aleš Tvrzník, který mě navedl, jak na to. Po dvou a půl měsících jsem absolvovala první půlmaraton. Kdyby mi někdo řekl, že uběhnu víc než dvacet kilometrů, řekla bych si na čelo.

Když vám ráno zazvoní budík, nemáte chuť ho zaklapnout a spát dál?

Většinou ne, ale někdy se mi z postele nechce. V Praze běhám podél Vltavy a na chalupě v jižních Čechách po hrázích rybníků a je až neuvěřitelné, jak je mi u toho dobře. Běžím, poslouchám hudbu a tlačím z hlavy ven pracovní věci, které mě napadají. Říkám si, že kdybych to neměla, nevím, co bych si počala.

Působíte jako reklama na běhání.

Možná, že ze mě mluví radost, jak jsem zvítězila nad tím nepřitelem. Je fakt, že jsem už spoustu lidí rozhýbala, ale většina mi stejně tvrdí, že na pravidelný pohyb nemá čas. Ranní přivstání si vyvolává v mnohých zděšení, ale čas má každý, jde jen o priority. Složitější to má jen svobodná matka malého dítěte. U těch ostatních to není můžu/nemůžu, ale chci/nechci. Všechno jde, když se chce. ●

blanka.kubiková@mfdnes.cz

hodnou, snažit se to vyřešit, než jdou spát, aby se do druhého dne probudili s čistým štítem.

S jakými problémy k vám nejčastěji chodí dospělí?

Jsou unavení, úzkostní, nemůžou spát. Alfou a omegou všeho je životní styl. Člověk potřebuje pravidelně jíst, pít, spát, přiměřeně se pohybovat, zažívat příjemné věci. To je základ, ke kterému se postupně přidává škola, studium, práce, manželství, děti... My však o sebe pečovat neumíme a těžko se to učíme. Vedle chroustání vědomostí bych do škol zavedla povinný předmět Péče o sebe: co potřebuju, co mi dělá dobře, co ne, na co si dávat pozor. V dospě-

INZERCE ▼

TESCO PŮJČKA

Nemusíte se vsázet,
naše půjčky jsou opravdu

bez poplatků

✓ za vyřízení ✓ za vedení účtu ✓ za předčasné splacení

Navštivte náš stánek nebo volejte 800 610 650

www.TescoUver.cz

Poskytovatelem Tesco Finančních služeb je Home Credit a. s.

Cože?
Bez poplatků!?

TESCO | Finanční služby